Sài Gòn Bu□n — So Sad Saigon City

 $D \cap V \cap T$ ron — Thanh Thanh

Sài Gòn Bu∏n

Sài Gòn bu∏n, giờ giới nghiêm

Ti∏ng hàng rao t∏t lim trong đêm

Những em bé đánh giày không còn th∐y

Người bán vé s∏, k∏ ăn xin, giờ co cum nơi đâu?

Những con đường, ngõ h□m lặng thinh!

Chi∏u nay được tin em m∏t!

Sài Gòn bu∏n nh∏ lệ thương đau

Xác em giờ □ mãi nơi đâu?

Bình Hưng Hòa hay lò thiêu nào đó?

Không tang l□, không người đưa ti□n!

Không họ hàng bái biệt hương linh

Em cô đơn v□ nơi vô định

Sài Gòn bu∏n, đánh m∏t ph∏n hoa

Sài Gòn giờ giới nghiêm

Sài Gòn u tịch ph∏ng ph∏t tr∏m hương

Sài Gòn bu□n, giờ giới nghiêm

Vườn Tao Đàn v∏ng h∏n bước chân vui Công viên bu∏n nhớ bóng ai qua Dáng em ng∐i hờ hững giữa mùa thi Ph∏ đi bô chào quên người vi∏n khách Nguy∏n Trãi v∏ tr∏ng v∏ng hơi đêm Ph∏ xá đìu hiu, tr∐ng tr∐i Ti∏ng còi xe như ngừng th∏ đêm qua Sài Gòn bu∏n, giờ giới nghiêm Bu∏i chi∏u hen không còn n∏ng rưc B∏n Bach Đằng gió lông theo sau Hoài mong chờ người qua b∏n đ∏ Em đâu r∏i! Bi∏n biêt nơi đâu? Nhớ Sài Gòn, lòng giăng nhi∏u c∏m xúc Những bạn bè, hàng quán thân quen Những trưa v□ đón đợi □ Gia Long Bao nhan s∏c làm cho người kh∏n đ∏n Sài Gòn bu∏n, giờ giới nghiêm Chuông giáo đường không còn ngân thánh Đức Bà bu∏n quy tích trăm năm Tan L□ v□ không cùng em xu□ng ph□ Ch∏ nhất h∏ng đầu nữa trong m∏t nhung

Bui đường, xe cô, đèn xanh/đ∏ Lê Thánh Tôn yên □ng lạ thường thay Bàn Cờ, Tân Định hiu h∏t đêm v∏ Pham Ngũ Lão bu∏n xo người khách la Duy Tân đ∏ bóng chi∏u hoang ph∏ Sài Gòn bu∏n, giờ giới nghiêm Sài Gòn những cơn mưa bu∏i chi∏u Không còn dòng người vôi vã Đâu xe cô chen nhau h∏i h∏ Không dù che, màu s∏c áo mưa thưa C∏ măt đường ch∏ m∏i ti∏ng mưa rơi Anh nhớ mãi ngày ta cùng sánh bước N∏m tay em trong n∏ng sớm ban mai Sài Gòn th∏ bô trên đường ph∏ Bóng em v∏ òa vỡ hân hoan Sân trường cũ tóc dài bên áo tr∏ng Anh đứng nhìn quên c∏ ti∏ng chuông vang Hàng phương vĩ ngập đ∏y trong ánh m∏t Con đường v∏ d∏n l∏i lá me bay Nhớ Sài Gòn như lòng đang ch∏y máu Nước m∏t rơi theo từng người lâm bênh Sài Gòn c∏a tôi, Sài Gòn c∏a em

Giờ như chi∐c lá vàng ∐ rũ

Người quét đường ngơ ng∏n nhìn theo

Sài Gòn ơi! Sài Gòn đ∏y k∏ niệm

Góc thiên đường còn mãi đâu đây

Sài Gòn bu∏n, giờ giới nghiêm

Sài Gòn đ∏y thương nhớ!

Sài Gòn bật khóc

Sài Gòn im lăng đáng sơ!

Sài Gòn c∐a tôi đâu?

Bóng kiêu hãnh giai nhân huy∏n thoại

□ rũ lòng một thoáng nhớ hương xưa

Sài Gòn, nhịp s∏ng như ngừng th∏

K□ tật nguy⊡n m□t h□n trong đêm

Sài Gòn bu□n, giờ giới nghiêm

Những chi∏c xe n∏i đuôi v∏ quê cũ

Tìm an bình nơi những cánh đ∐ng xanh

Mơ Sài Gòn lặng lẽ h∏i sinh

Th⊡m ao ước một ngày tr□ lại

Sài Gòn bu∏n như chưa từng có

Kh□c kho□i lòng thương nhớ, Sài Gòn ơi!

Đ□ V□n Trọn

San Jose, ngày 28 tháng B∏y năm 2021

Saigon under permanent curfew is so sad.

The cries are no longer heard at night — it's bad! The shoeshine boys are no longer seen. Where the lottery sellers, beggars, have been? How silent is each street, alley, wayside! This evening I learned that that child already died! Saigon is grievous to drop bitter tears somehow. But what's happened to his corpse now? Bình Hưng Hòa or a certain crematory? Without funeral, mourners — such sob story! No relatives kowtowing to take leave of his soul That errs to the unknown beyond all alone in dole. Saigon is sorry to have lost its bonanza prime. Saigon fell under this permanent curfew, triste time. Spleenful agarwood and incense waft through the air. Saigon under the current curfew is so bare.

In Tao Dan are absent the footsteps recently snappy:
The garden is missing the then people so happy,
The schoolgirl sitting absorbed in her coming tests,
The walking lane welcoming the strange guests.

Currently is deserted Nguyen Trai Boulevard,

The roads, shops forlorn, emptied, barred.

The car horn has stopped sounding since last night.

Saigon under permanent curfew — What a bite!

No more sunlight on the late evening date.

Along Bach Dang marina the draught did not bate.

Looking forward to seeing my sweetheart,

Alas! From me she kept herself apart,

Where are you now, my dear?

Reminiscing about Saigon, my emotion is still clear.

The old friends, the familiar shops as a rule,

The afternoons waiting at Gia Long girls' school:

How many beauties to make lads lovelorn.

Saigon under this curfew: in our flesh a thorn.

The church bells have ceased their holy toll,

Our Lady with fold converges on the eternal goal.

After the Mass I can't walk you around the city,

The rose Sunday disappears in your eyes the pretty.

No more vehicles, smoke, dust, traffic lights.

Le Thanh Ton Road quiet: uncommon sights.

Ban Co, Tan Dinh areas at night become moody,

On Pham Ngu Lao Avenue the traveler feels broody.

Duy Tan at dusk exposes a haggard hue.

Saigon under extended curfew is so blue.

There is no more a Saigon under afternoon rain

With flows of vehicles squeezing into each lane,

People making way through the jostling crowd,

Multicolor umbrellas, raincoats under thundercloud,

On the walk only the raindrops are heard.

I always remember that day, each being a lovebird,

I held your hand, in the morning sun,

We paced around, roaming Saigon — What fun!

Your image reappears in my mind: delight to access.

The old schoolyard, your long hair, white dress:

I stood watching, not paying attention to the bell.

The rows of flamboyant seemed in my eyes to dwell.

My way back was guided by the tamarind leaves.

As if my heart bleeds, how I miss Saigon! It grieves.

My tears fall as long as each compatriot falls ill.

Saigon of my soul, and Saigon of my beloved, still,

Presently looks like a glumly leaf marcescent to sore,

The street sweeper bewilderedly watches for.

Oh, Saigon! Saigon full of souvenirs,

A bit of paradise remains here though disaster clears.

Saigon under permanent curfew is so gray.

Saigon is overflowing with love, to miss the heyday.

Saigon bursts into wails, loud.

Saigon keeps quiet, storm-cloud!

Where is my Saigon? Laden with booty,

From the proud legendary beauty

Who reminds me of her once outstanding civic duty.

Saigon's life now seems to stop breathing in blight,

The wounded handicapped disappear into the night.

Saigon under the current curfew tempts fate.

Bumper-to-bumper transports take people to evacuate

To their old countryside to find peace in mirth.

But they do dream of a near Saigon's rebirth

And wish to return to that city someday soon.

Saigon like never before is with misfortune to swoon.

I deeply feel compassion for you, Saigon my dear!

Translation by THANH-THANH

Thanh-Thanh.com

LeXuanNhuan.com